

Oszályozás		Budapestre vonatkozó újságcikkek	
Tárgy	690.159	Szerző:	Pintér István
Hely		Cím:	Tessék - lássék munkát?
Idő	"1971"	Forrás:	Népmozgás
Személy		(Hely)	
Helyszám		(Idő)	1971. máj. 3.
		(Köt. v. füz.)	3
		(Oldal)	

TESSÉK-LÁSSÉK MUNKÁT?

Nem hiszem, hogy az illetékesek komolyan foglalkoznának a javaslattal, de azért — úgy vélem — néhány szót csak megérdemel az az elképzelés, amelyet a Budapest című folyóiratnak küldött be egy, a fővárosunkat szerető budapesti. A főváros tisztaságáról — jogosan szólva — azt javasolja: Budapest közelgő centenáriumát úgy kellene ünnepélyessé tenni, „hogy az ideig a nagytartozásokat felfüggeszténék és csak a homlokzatokat hoznák rendbe”. S ahol ez sem lehetséges, ott legalább az első emeletig kifesténének mindent, mert feljebb úgysem nagyon néz a sétáló járókelő.

Nem kétséges, hogy ez az elképzelés, mondjuk úgy húsz esztendővel ezelőtt, sokkal nagyobb sikert aratott volna, mint manapság. Az elmúlt másfél évtizedben ugyanis az a gyakorlat járja, hogy kívülről sem igyekszünk mást mutatni, mint ami belül látható. Nem kívánunk mi megteveszteni senkit, s ha — maradjunk a példánál — a járókelők csak az első emeletig néznének is, felhívjuk a figyelmüket, hogy feljebb is kell nézni. S nemcsak közelről, hanem távolról is, illetőleg egyszerre többfajta látószögéből. Mert úgy derül ki, hogy mi milyen állapotban van.

Tagadhatatlan, hogy a látszat rendkívül fontos. Még fontosabb azonban a lényeg. Márpedig a lényeg az, hogy milyen állapotban vannak a fővárosi házak. Bizony, lehetnének jobbak is. De az is igaz, hogy egymás után szépülnek, fiatalodnak meg az épületek, az utcák. Mégpedig nem úgy, hogy kívülről kifestik őket, s belülről mindent változatlanul hagynak, hanem fordított sorrendben. Belül elvégeznek mindent, amit el kell végezni, s aztán kívülről megkoronázzák a munkát. Legalábbis így van ez

az esetek többségében. Még akkor is, ha rendkívül sok a jogos panasz a házak állapotára, a tartozások minőségére. Ezek az észrevételek éppen annak alapján születnek meg, hogy megállapodtunk egymással: nem a látszatnak dolgozunk, hanem a lényegnek. S a tessék-lássék munka — ha nem is tudjuk sokszor megakadályozni — nem kell nekünk. Igyekszünk a rendelkezésre álló eszközökkel változtatni rajta, s első lépésként legalább bíraljuk és elítéljük.

Sem a főváros, sem az ország vezetői már régen nem hajlandók megalkudni felületi kezeléssel, átfetéssel. Sőt gyakran az is előfordul, hogy ők maguk hívják fel a figyelmet rá: valami külsőleg, látszólag, rendben van, de belül problémák akadnak. S ennek megváltoztatására, újjárendezésre hívnak fel. „Nagytartozásra”, ha úgy tetszik. Hogy ez nehezebb, lassúbb, fáradságosabb, mintha külsőleg csak úgy levakolnák a házakat? Kétségtelenül így van, de ez az a módszer, amely a régi értékek megővését, s új értékek teremtését szolgálja.

Kár lenne bármilyen közelgő ünnep, centenárium és bármilyen sétáló kedvéért szakítani ezzel a régi, jól bevált gyakorlattal. Nem egy-két ünnepi hónap kedvéért, s nem máról holnapra akarjuk rendbe hozni Budapestet is. Hanem a városlakók és a város érdekeiben, hosszú időkre, évtizedekre, de mondhatnánk évszázadokra is. Hogy ez nagyobb munka, nem készül el 1973-ra, amikor Budapest száz éves lesz? Azért így sem lesz szegyenkeznivalónk a centenáriumon. És felelek, hogy ha gyorsan külsőleg levakolnánk minden épületet, belülről viszont hagynánk úgy, ahogy van, akkor lenne.

Pintér István